

..

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.147/2022/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2022. szeptember 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A vesztegetés elfogadásának büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. április 19. napján kihirdetett 31.B.59/2022/9. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlottat az ellene a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntette miatt emelt vád alól felmenti.

Az ítélet ellen az ügyészség a kézbesítéstől számított nyolc napon belül fellebbezést jelenthet be.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. április 19. napján kihirdetett 31.B.59/2022/9. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 291. § (1) és (3) bekezdés a) pont], ezért 2 év szabadságvesztésre, 300 napi tétel pénzbüntetésre és 4 év az egészségügyi szakképzettséget igénylő foglalkozás gyakorlásától eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Az egy napi tétel összegét 8000 forintban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott 2.400.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Rendelkezése szerint a szabadságvesztést utólagos végrehajtása esetén börtönben kell végrehajtani és az utólagos végrehajtás esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben a tárgyaláson jelenlévő ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és a felfüggesztő rendelkezés mellőzése, míg a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyészség írásban is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság kellően felderítette a tényállást és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is helyes. Álláspontja szerint tévedett azonban a törvényszék a joghátrány mértékének meghatározásakor, mert az nem igazodik a cselekmény társadalomra veszélyességéhez és a vádlott számára nem jelent kellő visszatartó erőt. Érvelése szerint nyomatékos súlyosító körülmény az, hogy a vádlott elmondása szerint is több alkalommal részt vett büntető igazságszolgáltatásban, így tisztában volt a terhére rótt cselekmény jogellenességével. Kifejtett álláspontja szerint a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés alkalmazása és a felfüggesztő rendelkezés mellőzése indokolt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.270/2022/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék eljárása perrendszerű volt, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabályt nem vétett, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hibátlan és teljes történeti tényállást állapított meg, mely megalapozott és felülbírálatra alkalmas. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, valamennyi bizonyítékot az iratok tartalmának megfelelően ismertette, egyenként és összességében is értékelte azokat, és helytálló indokát adta annak, hogy miért vetette el a vádlotti védekezést, miért volt bizonyítható a közélet tisztasága elleni bűncselekmény elkövetése. Rámutatott, hogy a vád tárgyává tett történeti tények rekonstruálása különösebb nehézséget nem igényelt, hiszen a megbízhatósági vizsgálatot a Rtv. 66. § (1) és (2) bekezdése alapján a tárgyalótiszt technikai eszközzel rögzítette. Kifejtett álláspontja szerint a törvényszék okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, azonban a bűncselekmény jogszabályi megjelölését azzal tartotta indokoltnak pontosítani, hogy az a Btk. 293. § (1) bekezdés II. fordulatóba ütközik és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősül. A BH2020.320 jogesetre hivatkozással az önálló intézkedésre jogosultságot megállapíthatónak találta. A védelem által hivatkozott EBH2018.1. számú döntésre figyelemmel azzal érvelt, hogy a tárgyalótiszt mindvégig a végrehajtási tervnek megfelelően járt el, azt túl nem lépte, kész tények elé a vádlottat nem állította. Kiemelte, hogy a vesztegetés elfogadása büntetnének védett jogi tárgya a közélet tisztaságához fűződő állami és társadalmi érdek, a gazdasági és társadalmi kapcsolatok tisztasága. Ezen érdek pedig jelen ügyben a megbízhatósági vizsgálat keretében elkövetett passzív vesztegetéssel ténylegesen sérült, így a vádlotti cselekmény tényállásszerű, a társadalomra veszélyes, bűnös magatartás. A büntetés kiszabása körében felhívta a figyelmet arra, hogy a törvényszék az irányadó körülményeket feltárta, azonban azokat nem súlyuknak megfelelően értékelte. Érvelése szerint a Fővárosi Törvényszék az 56. számú BK vélemény II/1. pontjában írtakra figyelemmel tévesen értékelte enyhítő körülményként a vádlott büntetlen előéletét, hiszen az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény 2. § (3) bekezdése értelmében az a foglalkozása gyakorlásának alapfeltétele volt, így enyhítő körülményként figyelembe nem vehető. Ugyancsak nem osztotta azt az álláspontot, hogy a vádlott javára értékelendő, hogy az elkövetési magatartások közül a legenyhébbet valósította meg. Ezzel

szemben egyetértett azzal, hogy a korrupciós bűncselekmények elszaporodottsága a vádlott terhére szól, hiszen azok száma 2011 óta folyamatosan emelkedő tendenciát mutat, számuk közel a háromszorosára emelkedett. Hangsúlyozta, hogy fokozott nyomatékkal kell súlyosító körülményként figyelembe venni azt, hogy a vádlott a bűncselekményt az igazságszolgáltatással és a büntetés-végrehajtással összefüggésben követte el. Hivatkozva a BH2006.105. számú döntésre rámutatott, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a korrupciós bűncselekmények esetén a törvény szigorát kell alkalmazni és a büntetési célok általában a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetők el. Álláspontja szerint a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok a vádlott esetében tényleges szabadságelvonnással járó büntetés alkalmazásával valósulnak meg. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott büntetés tartamát emelje fel, a próbaidőre történő felfüggesztésre vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzze és a vádlottat ítélje közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is, az ítélet bevezető részéről mellőzze a 2022. április 16. napján tartott előkészítő ülésre utalást, míg a vádlott személyes adatait helyesbítse, megjelölve személyi igazolványának számát, míg egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[5] A vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben rámutatott arra, hogy amennyiben a vádlott a pénzre utaló borítékban lévő pénz átadására irányuló ígéretet a valótlan tartalmú betegéletút létrehozása és ennek alapján az igazolás kiadása érdekében elfogadta, úgy a jogtalan előny ígérete nem a egyéb részére vagy érdekében végzett tevékenységével kapcsolatban került elfogadásra, hanem egy majdani, esetleges magánrendelésen kifejtett tevékenységgel kapcsolatban, ezért magatartása nem tényállásszerű. Érvelése szerint a vádlott nem tett ígéretet arra, hogy az őt foglalkoztató kórházat érintően állít ki szakorvosi véleményt, mint ahogyan a TAJ-kártya hiánya miatt nem is tudott a jogviszonya alapján a munkakörébe tartozó tevékenységet kifejtetni. Kiemelte, hogy az esetleges későbbi magánrendelés körülményeinek egyeztetése céljából a beteg adatait is a vádlott jegyezte fel, és a saját mobilszámát adta meg a páciensnek azzal, hogy arra küldje meg az elérhetőségét, így ezzel is elválasztotta a kórházi kereteket a magánrendelésétől. Hangsúlyozta, hogy a vádlott a zárt boríték átvételét határozottan elutasította, habozás nélkül visszatolta a páciensnek. Mivel azt fel nem nyitotta, nem lehetett róla tudomása, hogy abban pénz volt-e. A felvételen rögzített párbeszéd pedig arra utal, hogy a magánrendelésen kifejtett ellátástól függött volna, hogy milyen mértékű ellenszolgáltatással tartozik a páciens. Álláspontja szerint a vádlottnak azon védekezését, hogy valóban tesztek, vizsgálatokat végzett volna el a magánrendelésen, amelyek alapján akár valós pszichés betegség is megállapítható lett volna, semmi nem cáfolja. Rámutatott arra is, hogy a boríték visszautasítására figyelemmel, a végrehajtási terv V. pontjában foglaltakat kellett volna végrehajtani, azaz újabb találkozó megszervezésére kellett volna sort keríteni. A BH2006.2.40. számú döntésre hivatkozva kiemelte, hogy az előkészület miatti büntetőjogi felelősség megállapításának akkor van helye, ha az elkövetésre felhívás, illetve közös elkövetésben megállapodás konkrét és közvetlen. Érvelése szerint jelen ügyben sem a jogtalan előny, sem a vádlott által tervezett majdani tevékenység nem elég konkrét és közvetlen ahhoz, hogy arra nézve büntetőjogi felelősséget lehessen alapítani. Részletesen elemezte, hogy a vádlott és a páciens között elhangzott beszélgetés a magyar nyelv szabályai szerint nem tartalmaz a jogtalan előny adására vonatkozó ígéretet, így azt a vádlott nem is tudta volna elfogadni. Álláspontja szerint legfeljebb a vesztegetés elfogadásának előkészülete lenne megállapítható, azonban azt a törvény nem rendeli büntetni. Megjegyezte, hogy a vádlottnak kirendelt igazságügyi szakértői vélemény nélkül nincs is lehetősége olyan

szakorvosi igazolás kiállítására, amely a szabadságvesztés megkezdésére hat havi halasztást eredményezhetett volna. Végül méltatlannak tartotta a kábítószerfüggő páciensek és egyéb büntetőügyben elítélt személyek meg nem erősített állításaira való hivatkozást. Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését.

[6] A vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezése irányát és annak írásbeli indoklásában foglaltakat kiegészítette. Hangsúlyozta, hogy az a hivatkozás, amelyre a hatóság a megbízhatósági vizsgálat elrendelését alapította, meg nem erősített adat, védekezni sem lehet ellene, ezért álláspontja szerint bizonyítékként nem vehető figyelembe. Érvelt azzal is, hogy a pandémia időszaka alatt nem volt személyes találkozó az orvos és a páciens között. A Bv. tv. megfelelő szakaszainak felhívásával kiemelte, hogy három hónapnál hosszabb tartamban akkor engedélyezhető halasztás az elítélt részére, ha betegsége az életét közvetlenül fenyegeti. A bíróság igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján és a BVOP Egészségügyi Osztálya véleményének figyelembe vételével dönt a halasztás kérdésében. Rámutatott arra, hogy a vádlott nem igazságügyi szakértő, szakvéleményt nem is adhatott, s mindez megkérdőjelezi a megbízhatósági vizsgálat célját, illetve az NVSZ állításait. Indítványozta, hogy a bíróság az ítéleti tényállásból mellőzze a 3. oldal 7. bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a boríték zárva maradt, és azt a vádlott visszacsúsztatta azzal, hogy: „hagyjuk!”, és ez után csak arról egyeztettek, hogy majd mindent megbeszélnek a magánrendelésen, így a vádlott a jogtalan előny ígéretét valójában nem fogadta el. Az 56. BK vélemény alapján részletezte a súlyosító és enyhítő körülményeket, nagy nyomatékkal kérte figyelembe venni a vádlott tartósan és kiemelkedően végzett tevékenységét, a köz javára évekig végzett munkáját, azt, hogy a cselekmény csekély tárgyi súlyú, hiszen nagyon távoli a káros következmény, az alkalomszerű elkövetést és azt, hogy a büntetőjogi hátrányon kívül már munkajogi és anyagi hátrány is érte a vádlottat, hiszen egészségügyi szolgálati jogviszonya az ügy következtében megszűnt. Ezért elsődlegesen

– mivel a vesztegetés elfogadása büntettének előkészületét a törvény nem bünteti – bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában indítványozta a vádlott felmentését, végül harmadlagos indítványa szerint az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy 37 éve orvos, 30 éve addiktológus. Gyógyító munkája során mindig a segíteni akarás vezérelte, ezért is mondta azt a tárgyalótisztnak, amikor felvetette, hogy nem lesz hálátlan, hogy ez nem erről szól, ezért utasította vissza a borítékot, és ezért mondta azt arra a kérdésére, hogy mennyivel készüljön a magánrendelésre, hogy „majd megbeszéljük”. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

[8] Az ügyészség, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen bírálta felül, tekintettel arra, hogy a vádlottnak és védőjének fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezte. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A Be. 499. § (2) bekezdésének megfelelően a törvényszék a vádirat kézbesítésétől számított három hónapon belül előkészítő ülést tartott, ahol a vádlott a tagadta a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen, nyomban tárgyalásra tért át. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, és az eljárásban résztvevő vádlott figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. További alaki kifogás – az ügyészi indítvánnyal egyetértve –, hogy nem kell feltüntetni az ítélet bevezető részében az előkészítő ülés időpontját. Ezen eljárási szabálysértések azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem voltak.

[10] Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki az eljárás során következetesen tagadta a bűncselekmény elkövetését, a tárgyaláson írásbeli vallomását olvasta fel. Érdemi védekezése szerint a vádbeli napon egészségügyi szolgálati jogviszonya keretében semmilyen igazolást nem adott ki, semmilyen anyagi juttatást nem kért és nem fogadott el. A zárt borítékot határozottan visszautasította, amit a tárgyalótiszt mappájába helyezett azzal, hogy a díjazását majd a magánrendelésen kell rendezni. Hivatkozott arra is, hogy ha jelentkezett volna a páciens a magánrendelésen, akkor pszichiátriai és pszichológiai teszteket végeztek volna el, és a kivizsgálás alapján kerülhetett volna sor adott esetben valamilyen diagnózis megállapításra. A törvényszék a vádlott védekezésének ellenőrzésére és a tényállás tisztázása érdekében lejátszotta az 1. számú kamerafelvételt, hiszen a tárgyalótiszt a megbízhatósági vizsgálatot a jogszabály engedélye alapján technikai eszközzel rögzítette; és ismertette a releváns okiratokat, köztük a megbízhatósági vizsgálatot elrendelő határozatot, a végrehajtási terv kivonatát annak módosítását, a megbízhatósági vizsgálat során rögzített beszélgetés leiratát, a vádlott egészségügyi szolgálati munkaszerződését.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében nem foglalkozott a megbízhatósági vizsgálat szabályainak betartásával, a Fővárosi Ítéltábla azonban szükségesnek tartotta annak megvizsgálását. A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban Rtv.) 7/A. §-a rendelkezik a megbízhatósági vizsgálatról. A megbízhatósági vizsgálat célja a 7/A. § (1) bekezdése szerint annak megállapítása, hogy az azzal érintett eleget tesz-e a jogszabályban előírt hivatali, illetve jogszabályban, valamint munkaszerződésben előírt munkaköri kötelezettségének. A 7/C. § (5) bekezdése alapján az elkövetés időpontjában a megbízhatósági vizsgálatra vonatkozó részletes eljárási szabályokat a rendőrség belső bűnmegelőzési és büntfelderítési feladatokat ellátó szerve kijelöléséről, valamint feladatai ellátásának, a kifogástalan életvitel ellenőrzés és a megbízhatósági vizsgálat részletes szabályainak megállapításáról szóló 293/2010. (XII.22.) Kormányrendelet tartalmazza. A

kormányrendelet 12. § (1) bekezdése szerint a vizsgálat érdekében kialakítandó élethelyzetnek olyannak kell lennie, hogy az a vizsgálatlal érintett személy intézkedési, eljárási kötelezettségét vonja maga után. A kialakított élethelyzet nem korlátozhatja a vizsgálatlal érintett személy döntési szabadságát az intézkedés módjának, az eljárás rendjének megválasztásában. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a megbízhatósági vizsgálat a jogszabályi rendelkezések szerint került lefolytatásra. Az határozattal került elrendelésre, azt az ügyész jóváhagyta, részletes végrehajtási terv készült az előírásoknak megfelelően. A végrehajtási terv 5-6. oldala tartalmazza a megbízhatósági vizsgálat lehetséges alternatíváit. A IV. pont tartalmazza, hogy amennyiben az ellenőrzött személy ígéretet tesz a kérés teljesítésére, vagy ezt akár meg is kezdi, ám a felajánlott anyagi ellenszolgáltatást nem fogadja el, a tárgyalótiszt elhagyja a helyszínt. Ez esetben realizálás nem kerül végrehajtásra, az átadást követően az NVSZ a birtokában lévő adatok értékelése alapján dönt a büntetőeljárás kezdeményezéséről. A végrehajtási terv V. pontja szerint, amennyiben az ellenőrzött személy azonnal nem veszi át a készpénzt, hanem újabb találkozót kér, ebbe a tárgyaló beleegyezik. Ez esetben realizálás nem kerül végrehajtásra, ezt követően kerül sor újabb akció, találkozó megszervezésére.

[12] A jelen büntetőügy legfőbb bizonyítéka a megbízhatósági vizsgálat során rögzített kép- és hangfelvétel, a törvényszék erre alapította az ítéletében megállapított történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás lényege szerint a tárgyalótiszt jogellenes cselekményre kívánta rávenni a vádlottat, aki nem zárkózott el ez elől, és a beszélgetés közben a tárgyalótiszt azt is kijelentette, hogy nem lenne hálátlan. A vádlott erre azt válaszolta, hogy „ez nem erről szól, ez egy részletkérdés ilyen szempontból”, és arra hívta fel a páciens, hogy a magánrendelésén keresse fel, miután kiderült róla, hogy nem magyar állampolgár, TAJ-számmal nem rendelkezik, így az EESZT-rendszerben sem szerepel. Miután a vádlott felírta a tárgyalótiszt személyes adatait és a telefonszámát azzal, hogy majd megbeszéljük, mikor tudja a magánrendelőjében felkeresni, a tárgyalótiszt által elővett és felé nyújtott zárt borítékot visszatolta azzal, hogy „ezt hagyjuk, ezt majd ott”, és a tárgyalótiszt azon kérdésére, hogy „akkor, hogy készüljek ott”, azt közölte, hogy „megbeszéljük”.

[13] Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontja szerint részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, illetve a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok alapján kiküszöbölte. Erre figyelemmel az ítélet személyi részét azzal egészíti ki, hogy a vádlott az egészségügyi szolgálati viszonya megszűnt, azóta havi 173.000,- forint jövedelemmel rendelkezik. A bizonyítás anyagává tett felvételen látszik, hogy egy lezárt borítékot akart a tárgyaló tiszt átadni a vádlottnak. Ezért az ítéltábla az ítélet történeti tényállásának 3. oldal 6. bekezdését pedig azzal egészíti ki, hogy a tárgyalótiszt egy zárt borítékot vett elő; egyidejűleg a tényállásból mellőzi a 3. oldal 7. bekezdését, mivel az nem felel meg a logika szabályainak. Az elhangzott párbeszédből helyes nyelvtani értelmezés alapján nem lehet levonni azt a következtetést, hogy a zárt borítékban lévő pénz átadására irányuló ígéretet a vádlott valótlan tartalmú betegélettút létrehozása és ennek alapján igazolás kiadása érdekében elfogadta.

[14] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék tévesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére. A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés alapos.

[16] A Btk. 4. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény az a szándékosan vagy – ha e törvény a gondatlan elkövetést is büntetni rendeli – gondatlanságból elkövetett cselekmény, amely veszélyes a társadalomra, és amelyre e törvény büntetés kiszabását rendeli. A Btk. 4. § (2) bekezdése szerint társadalomra veszélyes cselekmény az a tevékenység vagy mulasztás, amely mások személyét vagy jogait, illetve Magyarország Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami rendjét sérti vagy veszélyezteti. A Btk. 11. § (1) bekezdése értelmében, ha e törvény külön elrendeli, előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik, vállalkozik vagy a közös elkövetésben megállapodik. A Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadásának büntetettét az követi el, aki gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében tevékenységet végző, önálló intézkedésre jogosult személyként e tevékenységével kapcsolatban jogtalan előnyt kér, avagy a jogtalan előnyt vagy ennek ígérését elfogadja.

[17] A vád tárgyává tett bűncselekmény elkövetési magatartása tehát jogtalan előny vagy előny ígéretének elfogadása. Az előny mindig egy korábbinál kedvezőbb helyzetet jelent. A tárgyalótiszt részéről elhangzott azon kijelentés, hogy nem lenne hálátlan, önmagában nem valósítja meg a vesztegetés büntetettét, mert minden konkrétumot nélkülöz, túl általános, így az előny ígéretének nem tekinthető (BH2007.76.). Az irányadó történeti tényállás alapján a pénz felajánlására pedig lezárt borítékban került sor és a borítékot a vádlott határozottan visszautasította, nem fogadta el. Tévesen következtetett tehát a törvényszék arra, hogy a vádlott annak ellenére, hogy magát az előnyt nem fogadta el, az előny ígérését elfogadta. A logika szabályai szerint az előny ígérete általában megelőzi az előny átadását. A jogalkotó azzal, hogy már az előny ígéretének elfogadását is büntetni rendeli, előre hozza a vesztegetés elfogadójának büntetőjogi fenyegetettségét. Kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy a megbízhatósági vizsgálat tárgya annak ellenőrzése volt, hogy a vádlott az egészségügyi szolgálati jogviszonya keretében végzett munkája során a egyéb pszichiátere-ként, addiktológus főorvosaként jogszerű magatartásával eleget tesz-e hivatali kötelezettségének, továbbá anyagi ellenszolgáltatás fejében eltekint-e szabályos intézkedés lefolytatásától. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott az egészségügyi szolgálati jogviszonya keretében, ahhoz kapcsolódóan nem fogadott el jogtalan előnyt, sem ennek ígérését. A vádlott azon magatartása, hogy a jogszerűtlen kérést nem utasította el, legfeljebb előkészületként értékelhető, továbbá etikai eljárás alapjául szolgálhat. Mivel a törvény a vesztegetés elfogadásának előkészületét nem rendeli büntetni, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat az ellene a Btk. 291. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő vesztegetés elfogadása büntette miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján – bűncselekmény hiányában – felmentette.

[18] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606.§ (1) bekezdésén, a fellebbezési jog a Be. 615. § (2) bekezdés b) pontján alapul.

Budapest, 2022. szeptember 23.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró